

[Sigsgaard.]

lov til at tage stilling til, om de skader, de har pådraget sig på arbejdspladsen, behøver lægebehandling eller ikke. Den slags strejker, de boligaktioner, vi har oplevet som en protest imod den boligpolitik, der er ført, og de kolossale saneringsproblemer, der nu har eksisteret i et halvt århundrede, uden at der rigtig er gjort noget ved dem, kampen mod fællesmarkedet som den føres uden for folketinget og uden for Christiansborg — alt det er langt vigtigere end den debat, som føres i folketinget i denne uge. Man kan sige, at det er sørgeligt, at det er sådan. Derude er det arbejdsgivernes og kapitalens ret til at bestemme over mennesker, arbejdsgivernes og kapitalens ret til at tage frugten af menneskers arbejde, der antastes og kæmpes om. Her i folketinget forsvarer flertallet bare arbejdsgivernes og kapitalens magtstilling.

Når vi nu skal presses ind i fællesmarkedet, er det også af hensyn til kapitalen. Det er igen hensynet til profitten, der går forud for hensynet til den resterende suverænitæt. At lønarbejderne og mange andre tilsvarende befolkningsgrupper bliver langt dårligere stillet i fællesmarkedet, bekymrer ikke flertallet, og det prøver man på at undgå at tale for meget om. Men jeg tror ikke, det skal lykkes. Jeg tror, meget store dele af befolkningen meget vel har fattet, hvis interesser det er, der sidder i højsædet, hvis interesser der skal tjenes, når Danmark nu skal i fællesmarkedet. Jeg tror, man vil være meget lydør over for en egentlig orientering om, hvad der sker på det sociale område, hvad der sker på det arbejdspolitiske område, og vi er mange, der vil være med til at sørge for, at den orientering kommer ud.

Jeg forstår godt, at kapitalistiske lande søger sammen i blokke; det er en naturlig ting på det nuværende stadium af kapitalismens udvikling. Derved tror man vel bl. a., at man kan undgå de stadig hyppigere valutakriser. Men her begriber jeg ikke de borgerlige økonomer. Det er, som om de ikke fatter, hvad valutakriserne egentlig skyldes.

De tror, at de kan lappe sig frem fra dag til dag, og begriber ligesom ikke, at valutakriserne skyldes forskelle i væksttempoet i de forskellige lande, forskelle mellem de forskellige kapitalistiske landes økonomiske styrke, og at man, hvis man skal undgå valutakriserne, må prøve på at udligne disse forskelle. Det kan kun ske, hvis der føres en ensartet økonomisk politik, og det er lige præcis det, man ønsker i fællesmarkedet. Det er det, man diskuterer i fællesmarkedet netop nu. Den 16., når man igen holder møde om valutakrisen, vil det igen stå på dagsordenen; da vil det igen fra forskellig side i fællesmarkedet blive sagt, at skal man have den fælles valutapolitik — og den bliver man nødt til at gennemføre — må man også have en fælles økonomisk politik, og får man en fælles økonomisk politik, vil det lige så sikkert som amen i kirken føre en fælles udenrigspolitik og en fælles sikkerhedspolitik med sig.

Hvis man prøver på at vurdere udviklingen i fællesmarkedet, dynamikken i fællesmarkedet, virker det på den baggrund fantastisk, at man fra socialdemokratisk side kan snakke om, at hvis vi bliver medlem af fællesmarkedet, kan vi lave vores egen skattepolitik, vores egen finanspolitik, vores egen økonomiske politik. Vi kan have en lav momsprocent, de kan have en høj momsprocent. Vi skulle kunne have en høj formueskat, en høj selskabsskat, mens de kunne have en lav formueskat og en lav selskabsskat. Det strider for det første direkte imod Romtraktatens bestemmelser om, at hindringerne for en fri etableringsret og fri bevægelser af kapital over landegrænserne skal fjernes, og for det andet står det i skarpeste modstrid med den udvikling, der nu er accelereret af valutakrisen.

Jeg vil gerne medgive, at det endnu kan ske, at fællesmarkedet falder fra hinanden. Men sker det ikke, så tror jeg man må erkende, at fællesmarkedet simpelt hen udvikler sig henimod at blive en forbundsstat à la USA. Det sagde man klart, da vi havde